

Dialecti Herodoteae misere olim deformatae et naturali suo nitore destitutae permultos novissima tempora tulerunt aestimatores, qui pro sua quisque condicione et exemplo aut iusta de Herodoti sermone composuerunt opera aut singulas quasdam partes per-diligenter illustrarunt. Et Sturzius quidem, ut taceamus veteres*), ea, quae de dia-lecto Herodoti Maittaire, Reitz. (de gr. ling. diall.) gnaviter collegerant, amplianda ac digerenda curavit. Qui quamvis hanc disciplinam aliquantum exornaret atque promo-veret, tamen neque inveteratas opiniones prospero utique successu depulit et vera falsis parum religiose miscuit, ut, quam rationem et viam scribendi iure sequaris, frustra quaeras. Plus lucis et ornamenti his studiis attulerunt Schweighaeuserus et Gaisfordius, quamquam neuter aequa lance has litteras pensitavit. Anglus enim ille codice manuscripto Sancroftiano omnium longe praestantissimo, ita tamen comparato, ut variis turbis fuerit commaculatus, denuo collato dialecti Herodoteae restitutae vin-dicis nomen quodam sibi modo sumpsit. Sed ad anceps emendandi periculum quum haud semel prosiluerit, unius duntaxat libri auctoritatem cupide et ambitiose amplexus ceteris inique neglectis, haud pauca turbavit. Sic non sine studio praeoccupavit fidem codicis S., ut virum doctissimum vehementer mireris permultis in locis hunc librum, quem sequi debebat, prorsus despiciatui duxisse, veluti in scriptura vocabuli *ἔλκοσι*, quod S. I, 121. 122. 130. 134. II, 175. 176. all. recte tuctur. Neque in litteris aspiratis recipiendis delendisve probabilem rationem tenuit. Nimirum cod. S. aspiratas exhibet hisce locis: I, 79. ἀφ' ἴππων. I, 80. ἀφελών (sic etiam F. a. c.). I, 121. καθίσαι. II, 35. καθήμενοι. II, 37. ἀντικαθίστανται. II, 104. ἀφήκει. II, 116. μεθήμεν. IV, 66. ἀπο-καθέεται. V, 35. ἀφαιρεθήσεσθαι (cum V.). VII, 8. ἐφέπουσι. VII, 150. καθήσθαι. VII, 226. ἀφίωσι (cum V.). IX, 90. καθέατο, et si quid e Gaisfordii silentio colligere liceat, I, 39. μέθες. I, 45. καθήστο. I, 77. ἀφείς. I, 206. ἄφες. II, 73. καθότι. II, 114.

*) Cf. Bredov. quaest. critt. de dial. Herodot. libr. IV. Lips. 1846. p. 3 sqq. Lhardy, quaest. de dial. Herod. cap. primum. Berol. 1844. p. 3.

ἀφελόμεθα. V, 106. ἄφες. VI, 23. περικαθέατο. VIII, 49. ἀφείτο (ἀφείται a. b. Ald.). — Contra idem cod. aliis libris MSS. discrepantibus tenues praebet I, 121. ἀπαμμένους (cum V. R. Paris. ἀφ. M. K. F.). III, 65. ἀπαιρεθῆναι (cum V. ἀφ. P. K. F. ὄπαιρ. vulg.). VI, 30. ἀπῆκε (cum V. ἀφ. vulg.). IX, 106. ἀπείναι (cum V. ἀφ. F. Ald.). Iam vero Gaisfordius multis locis aspiratas expellere religioni duxit, I, 39. μέθες (sic Matth. Baehr., μέτες Schaeff. Dindorf. Bekk.). I, 45. καθῆστο (κατ. Schaeff. Schwghs. Dind. Bekk.). I, 206. ἄφες (cum Matth. Bhr. ἄπες Schaeff. Dind. Bkk.). II, 114. ἀφελόμεθα (cum Matth. Bhr. ἀπ. Schaeff. Dind. Bkk.). V, 106. ἄφες (c. Matth. Bhr. P. K. F. al. ἄπες Schaeff. Dind. Bkk.). VII, 193. ἀφῆσειν (sic vulg. Solus Dind. recte ἀπ.). VIII, 49. ἀφείτο (vulg. ἀπ. Dind. Bkk. ed. II. coll. Lhardy, quaest. de dial. Herod. cap. pr. p. 18. n. 15.). — At vero se ipse oppugnavit et vinceta sua, ut aiunt, cecidit revocatis litteris tenuibus I, 77. ἀπείς (sic a.). I, 80. ἀπελόν (ἀφ. F. S. a. c.). III, 65. ἀπαιρεθῆναι (P. K. F. ἀφ.). V, 35. ἀπαιρεθήσεσθαι (ἀφ. V. S.). VI, 23. περικαθέατο (vulg. περικαθ.) VI, 30. ἀπῆκε (cum S. V.). VII, 8. ἐπέπονσι (ἐφ. S.). VII, 150. κατήσθαι (καθ. S.). VII, 212. κατήμενον (καθ. K. Steph. marg.). VII, 226. ἀπιέωσι (sic vulg. ἀφίωσι S. V. ἀπίωσι Dind.). VIII, 22. ἀπίστασθαι (ἀφ. edd. vett.). VIII, 70. ἀπέντες (ἀφ. F.). VIII, 110. ἀπικνεομένοισι (ἀφ. F.). VIII, 140. ἀπιείς (ἀφείς F. a. d.). IX, 18. ἀπήσοντες (ἀφ. F.) ibid. ἀπῆκε (ἀφ. F.). IX, 90. κατέατο (καθ. S.). IX, 106. ἀπείναι (ἀφ. F. Ald.). IX, 111. μετέντα (μεθ. al. codd.). Recte hic quidem Gaisfordius, modo ne lectiones, quas invicem se rescindentes nemo facile ferat, ex arbitrio arripuisset. Hanc vero qualemcunque inconstantiam quominus longius premamus, obstat quum animus tum circumscriptus dissertationis ambitus. Ceterum ad Gaisfordii commentarios infra, uti par est, saepius recurrendum nobis est. — Qui deinceps sequuntur harum rerum critici, omnium fere primus Struvius subacti iudicii vir conscripsit quaestiones de dial. Herod. a. 1828—1830, ab omnibus, qui hoc litterarum genus callent, plausu exceptas. Bachrius quidem, qui res ab Herodoto enarratas laudabiliter perlustravit, licet mole sua laborent commentarii, perpaucis tantum locis medelam feliciter paravit et ut Gaisfordio saepius institit accusator gravissimus, ita male cavit, ne circa multa peccaret. Data occasione Matthiae et Apetzius emendandi pericula fecerunt, ad inchoandum satis, ad edocendum parum. Nam non nisi modicis tironum usibus hi providere voluerunt duumviri. Verum enim vero ex istis virorum doctorum studiis, quum sapienti rectore carerent ac plerumque citra codicum exempla ad avia aleae plena deflecterent, solida et robusta emendandi ratio neutiquam fluere potuit. Etenim si quid aliud, codicum vestigiis accuratius insistendum erat, ut ex principiis ad summa perveniri posset, ne thesauri iamiam parati et veluti in procinctu squalerent situ ac rubigine. Cuius rei bene gnarus Lhardy ad codicum auctoritatem se finxit, ita tamen ut a caeca corrigendi temeritate animum bene temperaret. In lucem enim hic quaestionum de dialecto Herodoti capita duo emisit, quorum in priori a. 1844. (Programme du collège royal franç. Berlin.) augmentum temporale pertractatur, in altero (a. 1846. ibid.) de

formis contractis verborum in $\overline{\alpha\omega}$ exeuntium, annexa quaestiuncula de augm. syllabico, disputatur. Ac profecto Lhardyo debetur laus formarum Herodotearum, quas percensendas sibi sumpsit, ad rationem ionicae dialecti optime redactarum. Reperiuntur sanequam in his, quae nobis improbentur, maximam tamen partem nactus est nos patrocinantes. Atque disserendi videmus eum gravitate commovisse Bekkerum, qui in altera Herodoti editione, quam a. 1845. in lucem edidit, ad Lhardyi praecepta tacita comprobatione textum, qui dicitur, refrigeret. Quo anno Lhardyi commentatio prior vulgabatur, eodem G. Dindorfius Herodotum novis curis politum edidit (Paris.) editionique commentationem de dialecto Herodotea praemisit. Quos inter fines opus se suum continere voluerit, ipse professus est hisce verbis p. III: „Mihi enim nihil aliud nunc propositum fuit quam ut tirones qui ad Herodoti lectionem accederent probabili huius dialecti scientia imbuerem moneremque ut ab superstitiosa sibi caverent reverentia codicum, quorum auctoritate sola qui regi iudicium suum patiuntur perinde faciunt ac si quis tesserarum iactu decernendum esse contendat quibus quoque in loco vocabulorum formis usus esse putandus sit Herodotus.” Infitias non ibimus Dindorfium huic litterarum generi stabiliora fundamenta subiecisse ac novam studiis dialecti Herodoteae praemunivisse viam. At vero in ista codicum offensione quum iusto sit longius progressus, parum sibi constitit, et dum incredibilem librariorum temeritatem, qua illos in codices ait saevisse, graviter taxat, ad interpolandum vel ipse interdum confugit. Quae in Dindorfium ne malignius pronuntiasse neve eius operam ingrato animo interpretari videamur, postea exemplis in medium prolatis nobis erit comprobandum. Kruegerum quod attinet, sermonis ille Herodotei corruptelas passim indagavit (*Griech. Sprachl. Th. II. Hft. I. 1844.* *), verum neque ad ipsa mendorum cubilia descendit et Bekkeri auctoritate animum onerari suum passus est. Iam vero silva illa discrepantis scripturae a Gaisfordio aliis coacervatae, quam rimari Dindorfium piguisse videtur, tanquam in derelicto solo adhuc iacuit; quam falce critica amputari iamiam paene religiosum fuit. Perdifficile sane et arduum opus, cui sustinendo et laudabiliter profligando nemo profecto par habeatur, nisi qui subsidiis paratis uti sciens observationes in corpus disciplinae perpetuum et concentum dirigere calleat. Ahrensius quidem viro summi iudicii et elegantiae, qui his in litteris totus est ac paene habitat, fatale est, ut curis molestiarum plenis, quas mala valetudo augere videtur, ita distineatur, ut spem et expectationem sospitatoris ionicae dialecti adhuc implere non potuerit. Nuperrime autem dialecto Herodoti laetior affulsit lux. Nimirum F. I. C. Bredovius Berolinensis**) fortuitas illas copias ad criticam artem redegit et fundamentum textus

*) Editio II. a. 1846. multis locis bene emendata est. cf. §. 7. 2. a. 2. §. 10. 5. a. 5. §. 15. 2. a. 4. §. 15. 7. a. 2. §. 17. 4. a. 7. §. 18. 1. a. 1. §. 25. a. 6. §. 28. 4. a. 4. 5. 6. §. 31. 4. a. 12. §. 38. 2. a. 9. all.

**) Quaest. critt. de dialecto Herodotea libri quattuor. Scripsit Ferd. Iul. Caes. Bredovius, Lips. 1846.

calculis singulatim subductis struxit. Itaque iustam comparavit suppellectilem adiuncta semper accurata MSS., ut habeas, quod in criticis id genus quaestionibus fidenter sequaris. Ac plurima vitia nunc dissimulata nunc negligenter perlata ab eo refringuntur multique loci afflicti bene sanantur. Quamquam his virtutibus offecit aliquantum prolixior quaedam verborum copia, qua singula quaeque latius diducuntur. Haec potius premenda quam dilatanda erant, ut verbis definitis partes facilius dispici possent. Opportunitas, si quid auguror, disputandi virum doctissimum videtur provocasse, ut doctrinam non vulgarem effunderet.

His adumbratis consentaneum est ut consilium persequamur de augmento Herodoteo disputandi. Quod ne post illorum virorum lucubrationes supervacaneum videatur, libere profitebimur nos modestiam recognitionis tuituros esse, ut quid in suo quisque genere praestiterit quidque e nostris studiis accesserit, appareat.

CAPUT I.

DE AUGMENTO SYLLABICO.

Huius rationem breviter exposuit Dindorfius p. XXI. ed. Paris., copiosius pertractare Lhardy de form. contr. verb. in $\bar{\alpha}\omega$ exeunt. p. 28—32. Bredov. quaestt. critt. de dial. Herod. p. 285—289. Optimo hi iure proscripserant $\nu\acute{o}\epsilon\epsilon$ I, 155., reservatum a Gsf. Matth. Bhr. ex M. Steph. ($\nu\acute{o}\epsilon$ Ald.); $\acute{\epsilon}\nu\acute{o}\epsilon\epsilon$, quod recte exaratum in codd. *P. F. a.* ($\acute{\epsilon}\nu\epsilon\nu\acute{o}\epsilon\epsilon$ *K.*), posuerunt Schaefer. Bkk. (1. 2.)*) Dind. Damnatur ab iisdem $\acute{\epsilon}\xi\text{-}\alpha\nu\alpha\chi\acute{o}\rho\epsilon\epsilon$, pro quo legitimum $\acute{\epsilon}\xi\alpha\nu\epsilon\chi$. restituendum I, 208. ($\acute{\alpha}\nu\epsilon\chi\acute{o}\rho\epsilon\epsilon$ *a. c.*). $\acute{\epsilon}\xi\alpha\nu\alpha\chi\acute{o}\rho\epsilon\epsilon$ intactum male reliquerunt Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.), sanavit solus Dindorfius. Multis in locis huc spectantibus, quos Dindorfius non adscripsit, enotatur scripturae discrepantia. Attamen libri potissimi prudenter emendandi viam praemunivere. Sic I, 11. $\gamma\epsilon\gamma\acute{o}\nu\epsilon\epsilon$ male positum a Schaefero codd. *B. a. c.* freto, $\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\gamma\acute{o}\nu\epsilon\epsilon$ bene revocatum a Gsf. Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.) Dind. Mireris igitur Bhr. Bkk. (1. 2.) spurium illud $\gamma\epsilon\gamma\acute{o}\nu\epsilon\epsilon$ I, 207. scripsisse coll. Bredov. p. 320. Lhardy p. 28. et p. 30. Dindorfius I, 207. addicentibus *b. d. S.* $\gamma\acute{\epsilon}\gamma\omicron\nu\acute{\epsilon}(v)$ assumpsit, non improbandum, quum contextus ratio huic scripturae favere videatur. — I, 12. $\mu\epsilon\tau\acute{\iota}\lambda\epsilon\tau\omicron$ Gsf. Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.) Dind. recte ($\acute{\epsilon}\mu\epsilon\tau\acute{\iota}\lambda\epsilon\tau\omicron$ *M. F. ?*), cf. Bredov. p. 317. Baehr. not. crit. I. c. — I, 89. $\delta\acute{\omega}\kappa\alpha\nu$ pessime dedit Gsf. nimio cod. *S.* studio, quocum Ald. concinit, $\acute{\epsilon}\delta\omega\kappa\alpha\nu$ cum *F. a. c.* reliqui edd. — I, 82. $\acute{\upsilon}\pi\omicron\lambda\acute{\iota}\pi\omicron\nu\tau\omicron$ *S.* $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\lambda\iota\pi\omicron\nu\tau\omicron$ *F. c. d. e.* $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\lambda\acute{\iota}\pi\omicron\nu\tau\omicron$ all. Omnes quod sciam editores $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\lambda\iota\pi\omicron\nu\tau\omicron$ exarandum curarunt. — I, 211. $\delta\alpha\acute{\iota}\nu\nu\tau\omicron$ Gsf. male ductus testibus *S. b. d.* $\acute{\epsilon}\delta$. *F. a. c.* ($\acute{\epsilon}\delta\alpha\acute{\iota}\nu\nu\tau\omicron$ *K.*). $\acute{\epsilon}\delta\alpha\acute{\iota}\nu\nu\tau\omicron$ post Gsf. omnes deinceps edd. — II, 52. $\pi\omicron\iota\epsilon\delta\acute{\nu}\tau\omicron$ pessime *F.*, vulg. $\acute{\epsilon}\pi$. — II, 112. $\delta\iota\alpha\iota\tau\acute{\eta}\theta\eta$, sic bene *R. F. a.* edd. vett. $\acute{\epsilon}\delta$. perperam *S.* A more Atticorum his in

*) Editiones Bekkeri signavimus (1. 2.).

formis augmentum ponendi abhorruisse Herodotum iamiam commonstravit Lhardy, de augm. p. 12. coll. Bredov. p. 319. Bhr. not. ad h. l. Krueger. *Gr. Spr.* I, 1. p. 100. adn. 13. II, 1. p. 74. N. 4. n. 1. Itaque non auditi sunt editt., qui hic et alias augmentum praefixerunt. — II, 131. φαίνοντο, quod V. exhibet, Gsf. non debebat pro ἐφ. vulg. (φαίνονται S.) recipere. — III, 13. πεποίησαν depravate S., vulg. ἐποίησαν. — III, 48. συνεπιλάβοντο parum caute Schaeferus auctore S., συνεπελ. vulg. — III, 51. ἐκδέκοντο, quod in cod. F. irrepsit, ab edd. iure nihil curatum est. — III, 83. προεκέατο (M. P. K. F.) o. edd. recte (προσεκ. S., προσέκατο vitiose Ald. c.). — IV, 140. δίζηντο (S.), iure neglectum ab edd., qui ἐδίζηντο posuere. — IV, 167. ὑποδεκέατο S. V. Paris. et Schwgh. Gsf. Bhr. Bkk. (1. 2.). Quos id male scripsisse persuasum habeo. Etenim M. P. K. F. ὑπεδέκοντο exhibent, quod recipere non dubitavit Dindorfius. Aldo duce Matth. ὑπεδέκατο exaravit, neque haec forma Bredovio p. 330. displicere videtur, in numero eam imperfectorum in εἶπτο desinentium collocanti. Utrum ὑπεδέκατο an ὑπεδέκοντο sit praestantius, in medio videtur relinquendum, quamquam ὑπεδέκατο nescio an magis ionice sonet. — V, 78. προθύμετο mendose S. V. F., propagatum a Schaefer. Gsf. Matth. Bhr. Neque melius προθύμετο Wessel. all. Nam in verbis cum praepositione πρό compositis Ioues augm. syllabic. cum praeposit. non contraxisse inter omnes satis constat. cf. Bredov. p. 191. p. 288. Dind. comment. p. XXI. Itaque προεθ. recte P. et Dind. Bkk. (1. 2.). Quare reprobandum est προθύμετο IX, 37. (F.), et προύβαινε VI, 75. (sic Gsf. Matth. Bhr.), item προύβαινε, quod Bkk. (1. 2.) edidit; προείβαινε emendavit Dind. — V, 83. δηλέοντο ab Eustath. II. p. 70, 20=53, 9. citatur, quem egregie falli in promptu est, ἐδ. o. edd. et S. — V, 89. ἐπιτέλεον male S. V. Schaefer. ἐπετέλεον nullus post Gaisfordium editor respuit. — VII, 29. ξείνισας per nefas in libr. S. invecum mirum est quod Schaeferus ne primo quidem obtutu detexerit. — VII, 54. παρασκευάζοντο male coniecit Gsf. (M. P. K. F. b. παρασκευάζετο). παρεσκευάζοντο Ald., in qua lectione recte conspirant Dind. Bkk. (1. 2.). Ceterum calamo lapsus est Bredovius p. 288., qui M. P. K. F. b. παρασκευάζεται suppeditare adnotavit. Illud saltem testatur Gaisfordius. — VII, 177. ἐμφαίνοντο solemnii librariorum (M. K.) aberratione. ἐφαίνοντο S. V. P. Par. Ald. probaturque Gaisfordio ac reliquis edd. — VII, 209. παρασκευάζοντο temere innovavit Schaefer., ὅτι παρασκευάζοντο vulg. Non spernendum videtur παρασκευάζοντο, quod S. subministrare dicitur. — VIII, 78. περιεκλέοντο oscitantis est librarii (F.), περιεκ. satis fulcitur auctoritate codd. M. P. K. Sic edd. (Ald. περιεκκλοῦντο, quam contractionem sermo Herodoti non patitur.) — IX, 64. ἐπιτέλετο, quod in S. V. exstat, male perlatum a Schaefer. Gsf. expulerunt favente F. Wessel. Matth. Bhr. Dind. Bkk. (1. 2.). — IX, 117. ἐπιγίνετο epicis condonandum, non Herodoto, quod cum K. P. F. immerito amplexi sunt Schaefer. Gsf., ἐπεγίνετο Dind. Bkk. (1. 2.), ἐπερένετο Matth. Bhr. (sic S.). — Iuvat hic addere duos locos Hippocrateos, quos persanare haud magni operis est, ut mireris talia editores fugisse. Kuehnius enim T. I. p. 27. ἀποτέ-

λεσαν et T. II. p. 122. ἐμψανσεν scripsit, quae in ἀπετέλεσαν, ἐνέψανσεν mutanda esse extra omnem dubitationem positum est. Numne alia id genus vitia apud Hippocratem legantur, viderint alii. Credo equidem non defutura; nam dialecti deformitas medicos scilicet nihil pungit. In Boeckhiano corpore inscriptionum graecarum, quatenus id raptim pervolvere licuit, nihil repperi, ex quo praesidii aliquid Herodoto peteretur. Nam quae in eodem exempla augmenti syllabici omissi leguntur, ex metri ratione excusationem habent neque ad prosarium genus spectant. Quo in usu futurae sint inscriptiones Rossianae, equidem nescio; nam oculis ut eas perlustrarem, mihi non contigit.

In plusquamperfecti formis utrum augmentum ponendum an sit resecandum, liquido pronuntiare non audet Lhardy p. 31. de form. contr. verb. in $\bar{\alpha}\omega$ ex. Variatur enim saepius inter utramque formam, ut et Bredovius p. 289. vix certo dici posse censeat, utri utra sit praefenda. Verum si quis codicum vestigia pressius sequatur, non observabit nisi in formis quibusdam cum praepositione compositis augmentum neglectum esse. Cuius rei quid causae fuerit, quamvis lubrica sit res libere profiteri, videtur tamen, si quid sapio, in ionici sermonis mollitie augmentum facile excidere potuisse. Utut vero res sese habet, augmentum ubicunque librorum melioris notae auctoritate nitatur, exsulare iubere noluerim. Loci autem, qui addubitantur, sunt hi: I, 11. et I, 207. ἐγερόνεε; vide supra. — I, 84. ἀναβεβήκε K. F. a. c. d. e. et Gsf. Dind. Bkk. (1. 2.) all. (ἀναβέβηκε S.). — Cf. VII, 6. ἀναβεβήκεσαν n. var. VII, 40. παραβεβήκε e coniectura Matth. Bhr. Dind. Bkk. (1. 2.), libri (S. V. K. P. F.) et Gsf. παραβέβηκε. — I, 77. ἐννένωτο adoptatum a Dind. Bkk. (1. 2.) codicibus ἐνένωτο, ut videtur, exhibentibus (sic Gsf. Matth. Bhr.). Forma ἐννένωτο offenditur Lhardy p. 30., qui verbum ἐννοέσθαι Herodoto abiudicat. Idem ille statuit VII, 206. proque ἐννένωτο legi vult ἐνένωτο. Editores hos locos multifaria medicina sanare conati sunt. Ac Gaisfordius quidem cum Bhr. scripsit ἐνενωτο (ἐννένωτο P. ἐννενωτο a.), Matth. Schaeff. ἐνένωτο, Schwgh. ἐνενώωτο (F. b.), ἐννένωτο Dind. Bkk. (1. 2.). Cum Dindorfio et Bekkero facere maluerim quam accedere ad Lhardyi sententiam, quum minime sit exploratum Herodotum ignorasse vocabulum ἐννοέσθαι. Haec autem quam collaudavi scribendi ratio efflagitat, ut etiam VII, 206. διενένωτο retineatur cum Schaeff. Bhr. Matth. Dind. Bkk. (1. 2.) pro διενενώωτο (Gsf.), vel pro διενενώωτο (F. b. Schwgh.), nisi forte διανένωτο rectius ponatur. — I, 94. δεδούλωντο Gsf. Dind. Bkk. (1. 2.) cum K. V. S. F. b. d. edd. vett. Solus Matth. ἐδεδ., quod procul dubio praefendum est. — I, 119. κέκλετο perperam Gsf. cum F., κέκ. Ald. S., non tentatum ab recentioribus edd. — I, 122. κερωρήκε male b. d. edd. vett. Matth. Sensui verborum apprime quadrat κερώρηκε (S. a. c.), receptum a Schaeff. Gsf. Dind. Bkk. (1. 2.), κερώρηκεν F. — I, 165. τετελευτήκε n. var., quod ut in ἐτετ. mutetur, suadet V, 39. ἐτετελευτήκε n. var. — I, 180. τετείχιστο S., cui credere non debebant Gsf. Bhr. Dind. Bkk. (1. 2.), ἐτετ. Matth. — I, 181. τετείχιστο F. et

Gsf. Schwgh. Bhr. Bkk. (1. 2.); ἔτετ. vulg., quod Matth. Dind. recte receperunt. Hic quidem parum constanter, nam in loco modo citato augmentum delevit. — I, 183. κεκόσμητο *F.* et Gsf. Bhr., vulgo κεκόσμηται, quod verborum nexui optime convenit. — I, 209. καταλέλειπτο n. var., quam ob rem VIII, 88. καταλέλειπτο cum *V. S.* et Gsf. Schaeff. Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.) retinendum est. Dindorfius inconstanter κατελ., nam I, 209. καταλ. dederat. Male idem VII, 70. κατελέλειπτο recepit, Gsf. Schaeff. Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.) recte καταλ., satis amplis testimoniis firmatum (*S. V. F.*). — II, 52. νενόμιστο Ald. all. iamdudum mutatum in νενόμισται, quod *R. M. K. S. F.* Paris. exhibent. — II, 156. ἔμπεφύκεσαν vix recte *F.*, quum loci ratio perfectum ἔμπεφύκασι postulet. Sic post Gaisfordium o. edd.; ἔμπεφύκασι *V. S.* — III, 42. καταλελαβήκει optimi libri (*K. P. F.* Paris.) et o. edd. (καταλελάβηκε *S.*). — III, 61. καταλελοίπεε o. edd. (καταλέλοιπε *S.*). — III, 156. πεπόνθεε vett. edd. probatum a Werfero Actt. phill. Monac. I, 2. p. 240. receptumque a Dind. Bkk. (1. 2.) verum Herodoteum esse negamus cum Lhardyo p. 30. Codd. praestantissimi *S. V. M. P. K. F.* Paris. in augm. praefixo consentiunt. Accedit, quod III, 74. ἐπεπόνθεε ad unum omnes codd. praebent. Hoc nostro in loco posuerunt Gsf. Bhr. Matth. — V, 2. ἐντέταλτο a nullo editore tentatum (ἐνετ. *K. F.*). — V, 34. καταδεδαπάνητο *S.*, quem ducem secuti sunt Schaeff. Gsf. Matth. Bhr. Dind. Bkk. (1. 2.). Immerito Wessel. augmentum adiecit (κατεδαπάνητο incuriose *F. c.*). — V, 51. ὑποδέδεκτο *M. P. K.* et Gsf. Bhr. Bkk. (1. 2.), ὑπεδ. *F. S.* all. et Matth. Dind. Illud quidem suspectant ἀπεδέδεκτο, quod ter III, 88. III, 157. (*S. V. ἀπέδεκετο, d. ἀπέδεκτο*). IV, 132. legitur et κατεδέδεκτο VII, 215. n. var. cf. Lhardy p. 30. de form. contr. verb. in $\bar{\alpha}\omega$ ex. — V, 67. πεπονήτο ex auctoritate duorum codicum a Wesselingio allatorum scripserunt Gaisf. Dind. Bkk. (1. 2.). Immerito. Nam quum *F.* Paris. ἐπεπονήτο praebeant, tum haec forma novies (cf. Lhardy. p. 29.) sine ulla librorum discrepantia legitur. — V, 96. δέδοκτο unus *F.*, quem obsequiosius audiverunt Gsf. Bhr. Bkk. (1. 2.), ἐδέδ. recte Matth. Dind. — VI, 51. τετίμητο, codicis *b* lectio iure damnata, quum vulg. τετίμηται nihil offensionis habeat. — VII, 10. ἐπιτέτραπτο *P. F.* Schaeff. Gsf. Dind. Bkk. (1. 2.), quod nobis quoque arridet; Matth. Bhr. auctore *S.* ἐπετέτρο. — VII, 74. ἐνδεδύκεσαν *S.* Gsf., quem exceperunt edd. recentt.; ἐνεδεδ. *M. P. K.* — VII, 125. πεπειρέατο Dind. Bkk. (1. 2.), ἐπεπ. Gsf. Bhr. Matth. Librorum varietatem a Gaisfordio video annotatam nullam. Ceterum ἐπεπειρέατο restituendum esse nemo dubitabit. cf. Lhardy. p. 30 sq. πεπειρέατο tacite agnoscit Bredovius p. 329. — VIII, 93. παρακεκέλευστο Gsf. Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.); παρεκεκ. Dind. faventibus *S. V.* li recte mihi fecisse videntur, qui augmentum omiserunt. — VIII, 95. παρατετάχετο n. var. Praestat forsitan scribere παρετετάχατο. Nam ἐπετετάχατο VII, 85. VII, 87., διετετάχατο I, 80., προσετετάχατο I, 192. II, 175. VII, 65. VII, 70. e codicibus satis praesidii habent. — VIII, 111. περικατέατο *S.* et Schaeff. Gsf. Bhr. Matth. Bkk. (1. 2.) recte, περιεκ. Wessel. Dind. conf. Bredov. p. 317. p. 329. Neque IX, 90. ἐκατέατο illotis librariorum

manibus non debetur. *κατέατο* exaratum a Gsf. Schaeff. Matth. Bhr. Dind. Bkk. (1. 2.) praemunitur codd. *P. K. F. a. b. c.* Lapsus est librarius codicis *S. καθέατο* pingens. Nam in talibus nullus est apud nostrum aspiratis litteris locus. — VIII, 146. *κατακέκροτο* Schaeff. Gsf. Bhr. Matth. Dind. Bkk. (1. 2.), quam lectionem *S. V. F.* muniunt; *κατεκ.* Ald. Wesseling. — IX, 22. *ένδεδύκεε*, quod *S. V.* suppeditant, Schaeff. Gsf. Matth. Bhr. Dind. Bkk. (1. 2.); *ένεδ.* edd. vett. — IX, 50. *άποκεκλέατο*. Gaisf. Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.). Sic libri *S. V.* Ald., *άπεκ.* *M. P. K. F. a.*, quibus obtemperavit Dindorfius. Prius mihi praestabilius videtur. — IX, 74. *δέδοκτο*, quod Gaisfordius nescio qua nisus librorum fide invexit, provulgatum a Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.), ex codd. *S. V.* restituit Dind. in *έδέδοκτο*.

In formis iteratis Herodotum augmentum omisisse amplissimos testes habes codices. Hoc de formarum genere quum Dindorfius comment. p. XXIV. Lhardy p. 10. de augm. temp. p. 28. de form. contr. verb. in *αω* ex. Bredov. p. 285 sq. plurima docte disputaverint, perpauca monuisse satis habeo. Etenim libri VII, 5. fluctuant *ποιέεσκετο* inter et *ποιέσκετο*. Illud quidem nititur exemplis librorum *b. c. d.*, hoc ex codd. *M. P. K. F.* fluxit. Pari modo VII, 119. dissident inter se codices; nam *F.* *ποιέσκετο*, alii *ποιέεσκετο* suppeditant. Utroque loco Bkk. (1. 2.) alterum ε exturbavit. Dindorfius, qui *ποιέσκετο* corruptum esse autumat, id VII, 119. non delevit. Iam vero quum I, 36. *ποιέεσκον*, IV, 78. *ποιέεσκε* omnium librorum consensu stabiliaur, cum Bredovio alterum ε male extusum fac restituas. Amanuensium illitteratorum procul dubio est *άπαίρεσκον* I, 186. (*M. K. F. a. c.*), quod Dind. Bkk. (1. 2.) scripserunt, *άπαίρεεσκον* Wessel. Bhr. Matth. Gsf. Molestam hanc vocem resecari iusserim et, si quid ponderis constans ille Herodotei verbi *άείρω* (*έπαείρω*, *έξάείρω*) usus habeat, reponi *άπαίρεσκον*, cui formae faventem video Bredovium p. 193. coll. Lobeck. *Ρηματικ.* p. 138. Ante Dindorfium *ήχεσκε* IV, 200. (non IV, 130., quod ex errore, ut videtur, typographico ortum legitur apud Bredov. p. 286.) locum haud bene obtinuerat, nam *ήχέεσκε* scribendum videtur. cf. Bredov. p. 286. Nihil novi attulit Kruegerus (*Gr. Spr.* II, 1. p. 83. n. 2.). Omnium primus Bkk. (1. 2.) *έσπέμπεσκον* I, 100. correxit pro vitioso *έσεπέμπεσκον*, quem iure secutus est Dindorfius. *άρδέεσκε* autem II, 13. (apud Bredov. II, 3. male scriptum) et III, 117. praemunitum codd. *M. K. P.* al. contra aliorum librorum lectionem *άρδέεσκε* defendendum videtur, cuius ut sinceri et integri patrocinium video a critico suscipi nullo.

Dicere solitum nostrum ex more veteris Atticismi (vide quos laudavit Bredovius p. 287., quibus addas Walz. rhett. Gr. Vol. II. p. 365. Krueger. *Gr. Spr.* I. p. 98. n. 4.) *έκτημαι*, *έκτησθαι*, et quae inde descendant aliae formae, pro certo habet Bredovius p. 287. rescribique vult II, 173. *έκτημένος*, II, 174. *έκτημένοισι*, VII, 27. *έκτημένος*, VII, 29. *έκτησο* vel iniquis libris. Nihil in his prius mutare audet Lhardy p. 32. de form. contr., quam aliquid certi e codicibus traditum fuerit. Equidem Bredovium arbitror vere sensisse, nam his quattuor locis *κ* per fraudem praefixum fuisse alia multa

exempla, quae extra controversiam posita sunt, satis opinor arguunt. Utrum Hippocratea *κεκτημένον* T. I. p. 17. K. *κέκτηνται* I. p. 82. *κεκτημένοι* et *κεκτημένοισιν* I. p. 562. *κεκτημένους* I. p. 563. *κεκτημένοισιν* I. p. 569. *κεκτημένον* I. p. 613. *κεκτῆσθαι* T. II. p. 290. alia pro exploratis venditari possint an in alteram partem corrigenda videantur, in pessima librorum Hippocrateorum condicione praedicare non sustineo. — Assentiendum est Lhardy p. 31. de form. contr. et Bredovio p. 289 sq. (Dindorfius raptim rem attigit s. v. *δύνασθαι*), verba *δύνασθαι*, *βούλεσθαι* et *μέλλειν* syllabico tantum augmento apud Herodotum instruenda esse. Ac libris quidem omnibus consentientibus *ἐβούλετο*, *ἐβούλοντο*, *ἐβουλέατο* scribitur. *Ἡμελλε* VIII, 86. e solo cod. S. enotatur, quod iam dudum suum vidit correctorem. Mendose Matth. I, 10. *ἡδύνατο*, praecedente Gaisfordio, quem ducem ille male secutus est, IV, 110. *ἡδυνέατο*. IV, 185. *ἡδυνέατο*. IX, 70. *ἡδυνέατο*. Nihilominus Matth. IX, 103. *ἔδυνέατο* vel contra fidem librorum S. V. et VII, 106. *ἔδυνάσθησαν* (*ἡδ.* S.) recepit, recte quidem, sed citra veniam cauti editoris. Dind. et Bkk. (I. 2.) ubique in scriptura *ἔδ.* consentiunt. Intelligentes iudices mecum facturos spero apud Hippocratem corrigente *ἐβουλήθησαν* T. I. p. 9. K. *ἔδύνατο* I. p. 30. p. 31. p. 426. p. 433. p. 572. all. Nam *ἔδυνήθησαν* T. I. p. 626., *ἔδύνατο* p. 160. al. vetus est et contestata scriptura.

CAPUT II.

DE AUGMENTO TEMPORALI.

Omnium accuratissime de hoc Lhardy quaest. de dial. Herod. cap. pr. 1844. et Bredovius p. 290 — 319. disseruerunt, suo uterque usus iudicio et proprietate disputandi. Lhardy enim sollers homo hisque litteris optime tinctus hanc rem pro virili parte iam enucleaverat, antequam Bredovius quaestiones suas in lucem emitteret. Atqui hic Lhardyi quaestionum nullam rationem habuit sive dissimulator laudis alienae seu quod nesciret haec studia praecoccupata. Itaque Bredovio spatia laboris satis ampla emetienda erant, quae ante eum percurrisse videmus Lhardy. Per omnes autem, uterque numeros rem diduxit, quamquam Lhardy simplicius ideoque magis dilucide praecepta sua tradidit, Bredovius disponendi rationi minus bene prospexit, ut in toto huius doctrinae tractatu primum a principio ad finem non semper habiturus sis cursum. Dindorfiana quidem commentatio parum curae fatetur, singulis generatim perpensis ac primis tantum lineis adumbratis, ut quae illorum virtus, hoc eius sit vitium. Voluit sanequam vir doctissimus, id quod praefando ipse confessus est, a copiosiori doctrinae apparatu abstinere, istam oneris molestiam aliis transferens. Summittat modo fasces Ahrensi; attamen hanc illam confessionem apprehensurus is est optimo iure, qui, quo pacto Dindorfius codicum auctoritatem soleat eludere, cognitum habeat. Nam in hac operis parte laqueos errorum sagaciter declinasse ratus aliis controversiarum laqueis haud semel se ipse irretivit. Quid quod permultos locos in commentatione probabi-

liter limavit, ast bene auspicatis successum et usum denegavit. Ut breviter dicam, quod sentio, scripturae maculas vel plurimas bene indagatas in textu reliquit, vel, quod non minus est inconstantiae vituperium, alias sustulit, alias eiusdem generis propagavit, ut quam properanter totum hoc opus effusum sit, pluribus exponere vix necesse sit. Lhardy denique vestigia cummaxime legit Bekkerus in editione Herodoti altera. Nam nihil hic antiquius habuit quam ut ad ea, quae de augm. temp. Lhardy in medium protulerat, sermonem Herodoteum refingeret, bono animo accipiens, quicquid frugis Herodoto ab eodem impertitum esset. Neque insipienter Bekkerus. Nam aptissimo tamquam praecursore uti licuit, a quo totius huius doctrinae auspicia facile caperentur. Bekkerum in iis partibus, ubi agitur res et potestas sermonis Herodotei, maximam partem secutus est Kruegerus *Gr. Spr.* II, 1. vide nos supra. Verum quae de augm. tempor. apud hunc leguntur, expectationem nostram non aequarunt nec potuerunt, quum Gaisfordii aliorum commentarios vix accurate inspexisse Kruegerum multa sunt quae arguant. Veruntamen ne hic quidem est, qui nil plane novae dotis contulerit. Gaisfordium autem quod attinet, haud semel meliores lectiones postliminio reduxit, multa autem vitiose scripta reliquit, quae suos quodque correctores desiderarunt. Iam ne iusto plus exspatiari videamur, redeamus ad id, unde tractus est sermo. Ac docet quidem Lhardy p. 4. coll. p. 19. augmentum temporale negligi in verbo ἐθελοκακεῖν. Dindorfius ad opinatam verbi ἐθέλειν similitudinem (cf. Lhardy p. 18 sq.) male verbo ἐθελοκακεῖν augmentum vindicavit, et dum VII, 164. ἐθέλησε scribit, VII, 107. 168. VIII, 80. augmentum adiecit. Peccavit idem contra librorum auctoritatem IX, 10. ἡμαυρώθη scribens. Nam verbum ἡμαυροῦν aequae atque ἐθελοκακεῖν quum a vulgari usu recedat Ionibus vel maxime proprium, augmentum tempor. tolerare nequit. cf. Bredov. p. 291. Lhardy p. 4. p. 34. Abiudicandum porro verbo ὄρταζειν, quod idem poetici saporis est, augm. tempor. Itaque ὄρταζον IX, 7. male scripsit Dindorfius cum aliis. cf. Bredov. p. 121. p. 306. Lhardy p. 4. p. 26. De κατόνοντο II, 172. Bredovius sic disputat p. 307: „Aldus aliique II, 172. κατόνοντο augmento temporali scriptum exhibent, alii autem recentiores cum codd. S. V. (sic Bkk. 1.) κατόνοντο, quod fortasse nonnullis rectius videatur, quum Ionibus tantum hoc verbum ὄνομαι proprium fuisse dicatur, neque ex Homeri usu, qui quidem nunquam augmentum huius verbi omisit, Herodotea oratio recte iudicari possit. Etiam hic solus est locus, in quo indicativus praeteriti alicuius temporis apud nostrum invenitur, quo magis hac de controversia dirimenda nobis desperandum esse videatur. Sed tali in causa, qualis haec est, ii mihi quidem tutius ire videntur, qui augmentum recipiunt, quum nimiam interdum grammaticos ac librarios quosdam operam in eo collocasse notum sit, ut quaque ratione magis Ionicam redderent Herodoteam orationem.” Huius in sententiam transeundum videtur. κατόνοντο Dind. Bkk. (2.) scripserunt. Contra Lhardy p. 4., quum hoc verbum in vulgari Atticorum lingua non reperiatur, augmentum omitti iubet. Sed idem ἀπόνητο I, 163., ubi Bkk. (1.) ἀπόνητο exhibuit, recte tuetur p. 25.

cum Bredovio p. 307. ἀπώνητο Wessel. Schaef. Bhr. Matth. Dind. Bkk. (2.). Augmenti necessitatem iure abiudicavit Dindorfius verbo ἀμειβεσθαι IV, 97. ἀμείψατο corrigens, quod olim Bkk. cum reliquis editoribus immerito in ἡμείψατο mutaverat. cf. Lhardy p. 4. p. 34. Bredov. p. 291. — Commonstrat Lhardy p. 5. discrimen intercedere inter verba ἀρτάσθαι et ἀρτέεσθαι, ita quidem, ut prius passiva tantum vel media forma apud Herodotum legatur, sensu pendēre, hoc nusquam nisi forma media reperiatur valeatque: sese parare, se accingere, idem fere quod καταρτίζεσθαι IX, 66. Ac priori quidem verbo formas annumerat hasce: p. 36 sq. ἡρτημένως V, 31. ἡρτητο III, 19. IX, 68. ἀρτέεται I, 125. ἡρτηται VI, 109. (sic F. a. b. c. edd. vett., quos audiendos esse ducit). ἄρτηται VI, 109. profectum a Wesselingio receperunt Bhr. Matth. Bkk. (1.) Dind. ἡρτηται, quod Bredovius quoque p. 292. retinendum censuit, auctore Lhardyo posuit Bekkerus (2.). ἡρτέεται autem Bredovius restitui iubet, quum Ionica terminatio ad augmentum omittendum nil valeat, cuius quidem contrariam in sententiam discessit Lhardy. Formam κατηγορημένον III, 80., quam librorum consensu ab omni mendae suspicione arceri dicit Bredovius p. 292., oppugnat Lhardy p. 5. In ea mendae quid latere Henricus iam Stephanus suspicatus est, qui ut corruptioni mederetur, coniecit κατηγοριζόμενον. Valckenarius quoque aut κατηγορισμένον aut κατηγορημένον scribi voluit. Illud quidem receptum video a Dindorfio neque habeo quod recte contradicam. Nam quibus machinis illud κατηγορημένον iure sustentetur, equidem non assequor. — Alterius autem verbi ἀρτέεσθαι formae dicuntur a Lhardyo hae: ἀρτέετο VIII, 97. παραρτέετο VII, 20. ἀρτέοντο V, 120. παραρτέοντο VIII, 76. 108. ἀνάρτημαι VII, 8. ἀναρτημένον I, 90. ἀναρτημένους VI, 88. παράρτητο IX, 29., quibus ille omnibus augmenti ius denegavit. Editores has praeter παράρτητο formas dederunt, nisi quod Bkk. (2.) Lhardyo suadente id praetulit. Nihil offensionis etiam Bredovius in παρήρτητο repperit. Iure tamen a librorum fide recessisse Lhardyum ceterorum locorum analogia extra dubitationem posuit. — Quae de ἔσοῦσθαι, ἐλινύειν, ἐτεροιοῦν, ἔσδημένον, ἀγινεῖν a Bredovio p. 293. p. 298. disputata sunt, ea plausum ferent omnium, qui Herodoteae orationis non ignari sunt. Hoc enim unum agitur (neque fugit Lhardyum et Dindorfium), ut augmentum horum verborum, ubicunque obvenerit, deleri oporteat. — Negligi augmentum ab Herodoto in formis, quae ionice flectuntur, addi in vulgaribus copiose exposuit Lhardy p. 5 sqq. Ac primum quidem in censuram vocat formas verbi δομάσθαι p. 5 sq. p. 26. Negat igitur ὠρμέεται, ὠρμέατο ferri posse. Bekkerus olim in his parum sibi constitit, erroris autem convictus a Lhardyo inconstantiae isti bono animo valedixit, δομέεται, δομέατο ubique revocatis. Ceteri quoque editores praeter Dindorfium, qui ὠρμέατο ubique retinuit, parum attenderunt ad scripturae conformationem. ὠρμέεται, ὠρμέατο probatur Bredovio p. 308 sq.; ὄρμεον autem IX, 114., quod S. V. praebent, proscribendum et ὠρμεον e plurimis libris recipiendum est. Sic Matth. Bhr. Dind. Non dispicio, quomodo Bkk. (2.), quum VII, 21. VII, 188. ὠρμεον recte dederit, IX, 114. ὄρμεον scribere potuerit. Unus restat locus, cuius scriptura editores adhuc vexavit. Legitur

enim vulgo VII, 209. *ὀρμῶμεν*, sic tacente Gaisfordio, quem haud cunctanter secuti sunt Matth. Bhr. Bkk. (1.). Coniecit Dindorfius *ὀρμῆομεν*, correxit Bkk. (2.) *ὀρμῶμεν*, cuius lectionis ansam dederat Lhardy p. 26., qui monuit haec: „nisi praesens esse statusas, augmentum restituendum erit,” coll. de form. contr. p. 13. Annotavit idem vir doctissimus p. 26. de augm.: „*ὀρμῆοντο* VII, 88. S. *ὀρμῶντο*. Cum utraque scriptura vera esse possit, haud facile est decernere, utram praeferas,” coll. de form. contr. p. 20. Itaque cavet Bekkerus (2.), ne quid mutaret. Dindorfius autem, qui formam *ἔωντο* sublestioris fidei esse censet, *ὀρμῆοντο* finxit. — *ὄσφραντο* I, 80. (sic R. a.) defendit Lhardy p. 7., quod recepisse video Dindorfium et Bekkerum (1. 2.). In vulgata *ὄσφραντο*, cuius patrocinium vix recte suscepit Bredov. p. 306., licet auctoritate codd. M. K. F. S. b. d. e. nitatur, ceteri editores conspirant. — *προεσάξαντο* I, 190. et *προεσάξαντο* VIII, 20., quas formas a *προεσάγειν*, *προεσάγειν* descendere recte, opinor, dixit Lhardy, a *προεσάσειν*, *προεσάσειν*, cuius simplex haud infrequenter usurpavit Hippocrates, deduxit Bredov. p. 351 sq. Quod splendidius eum quam verius excogitasse persuasum habeo. Nam *προεσάξαντο* et *προεσάξαντο*, ita ut ex *προεσάγειν*, *προεσάγειν* orta sumas, loci sensui apprime conveniunt. Apud Herodotum quidem non nisi *δάσειν* et *παράσειν* legitur. cf. Schwghs. lexic. Herodot. s. vv. Perperam olim Portus ad *δάσειν* rettulerat id quod V, 34. legitur τὸ τεῖχος ἐδάξαντο. Ceterum in omnibus, quae huc faciunt, formis verbi *ἄγειν* his et iteratis exceptis augmentum recipiendum esse Lhardy p. 30 sqq. Bredov. p. 292 sq. affatim docuerunt. Olim Bekkerus quattuordecim locis, vide Lhardy. l. c., augmentum neglexerat, nunc Lhardy iudicio cedens reduxit. Inconstanter, ut assolet, Dindorfius *ἦγον*, *ἦγε*, *ἦγαγε*, *ἦγοντο* et *ἄγον* exaravit. Hoc saltem apud eum I, 70. scriptum repperi. Restituendum videtur etiam *ἦχθη* V, 13. VI, 30., codicibus quamquam non addicentibus, qui *ἄχθη* exhibent. Bkk. (1.) VI, 30. *ἀνάχθη*, unde hoc ille petierit, neque Lhardy scit neque ego assequor, nam *ἄχθη* in libris sine var. lect. legitur. *ἀνάχθη* etiam Dindorfius scripturae librorum securus edidit; Matth. Bhr. in vulgata *ἄχθη* consentiunt. *ἦχθη* correxit solus Bkk. (2.). *ἄχθη* corruptum esse vidit etiam Bredovius p. 293., qui simul *ἀνήχθη* probat. His de formis Lhardy arbitratur haud facile certi quid dici posse, quum aoristus passivus ter tantum legatur, semel cum augmento, bis sine augmento, libris utique inter se consentientibus. Mihi quidem aliter videtur; nam quum II, 169. *ἀπήχθη* sine scripturae varietate legatur neque iusta sit causa V, 13. VI, 30. augmenti omittendi, non est cur his duobus in locis librorum auctoritati tam anxie adhaereamus. — *προηδέατο* I, 61. suspectum esse monent Lhardy p. 7. Bredov. p. 310. scribique volunt *προαιδέατο*. Assentior. Non debebat Bekkerus (2.) illud *προαιδέατο* respuere, cuius rationem a Lhardy viderat bene expositam. Male item Dindorfius *προηδέατο* posuit. — De verbi *ὄραν* augmento quid recte statuendum videatur, a criticis nondum ad liquidum perductum est. Ac Lhardy quidem omnibus locis, ubi imperfectum reperitur, accurate adscriptis in hunc modum disputat p. 8 sq.: „Et

primum quidem plane abiiciendum est augmentum atticum, quod duobus locis legitur: *ἑορῶμεν* I, 120., quam formam nec Attico nec ulli Graeciae populo notam fuisse censeam, quaeque cur a Bekkero potius recepta sit, quam *ἑωρῶμεν*, quod omnes codd., uno *F.* excepto, praebere videntur, equidem me non intelligere fateor, et *ἑώρῃων* V, 91.; et priore quidem loco levi mutatione *ἑνωρῶμεν*; altero *ῶρῃων* scribendum, quam emendationem non temerariam dicet, qui formam a Bekkero receptam duos tantum codd. praebere, verbum a cod. *S.* omissum esse, et *F.* *ἑσώρῃων*, ut solet, pro *ἑσώρῃων* habere reputaverit. Idem iudico de composito *ἑνορῶν*, et pro *ἑνεώρῃα* legendum esse *ἑνώρῃα*; id comprobant formae *ἑπώρῃα*, *κατώρῃα* et omnino omnes compositorum formae, in quibus nullum augmenti atticici reperias vestigium. Nec minus forma *ῶρῃα* repudianda est, quae tribus locis a Bekkero recepta est, cum a paucis tantum codd. nec iis quidem optimaе notae praebetur, aliis contra locis mss. in forma *ῶρῃα* sine discrepantia consentiant. Eodem modo iudicandum est de forma *ῶρῃων*, quae semel prima persona et sexies tertia plur. legitur, quaeque in *ῶρῃων* mutanda est, cum hanc *S.* omnibus his locis et *F.* plerisque habeat, nisi quod *F.* interdum *ῶρῃων* praebet. Quomodo forma *ῶρῃόμεν* corrigenda sit, mox demonstrabitur. Relicuum est, ut de formis *ῶρῃων* II, 106. et 150., et *ῶρῃόμεν* II, 148. bis dicam. Formam *ῶρῃων*, quam priore loco praestantissimus codex *S.* exhibet, et probat Koen. ad Greg. Cor., nequaquam mutare audeam eamque genuinam esse puto; quod etiam de tribus aliis locis statuendum esse iudico, nisi quod propter varietatem lectionum etiam *ῶρῃόμεν* verum esse possit. Formae igitur huius imperfecti hae sunt: sing. prim. *ῶρῃων* sive *ῶρῃων*; secunda non legitur; tertia *ῶρῃα*; plur. prima *ῶρῃόμεν* sive *ῶρῃόμεν*; secunda *ῶρῃατε*; tertia *ῶρῃων*, quae et *ῶρῃων* esse possit." Ab hac vero persuasione paululum recedit Lhardy p. 14. de form. contr. et *ῶρῃων* atque *ῶρῃόμεν* adulterinas formas esse putat quaeque de iis p. 9. de augm. scripsit, retractari vult. Contra Bredovius p. 313. varietate scripturae annotata sic disserit: „Quibus omnibus in locis quum tempus imperfectum tantum locum habere constet, nec quisquam id sine augmento apud Herodotum scribi posse facile sibi persuadeat, ubique formas *ῶρῃων*, *ῶρῃόμεν*, *ῶρῃα*, *ῶρῃατε* ex illorum analogia, priore in loco positorum, praefereudas esse manifestum esse videtur, praesertim quum iam unus aut alter liber, interdum etiam plures, genuinam servaverint scripturam, atque alii, qui aliam habent formam, aut vulgarem, nobis iam damnatam, praebuerint, aut eam, quae et ipsa, quamquam vitiosa, declarat *ῶρῃων*, *ῶρῃα* etc. hic olim lectum, sed non intellectum esse. Sed restant tamen pauci quidam loci, ubi omnes libri in vitiosam quandam scripturam perperam concordasse videntur: I, 123. *ἑνεώρῃα* et III, 53. — I, 120. *ἑωρῃόμεν* plurimae editiones, *ἑορῃόμεν* (!!) Bekk. cum *F.*, *ῶρῃόμεν* Schaeef. V, 91. *ἑώρῃων* edd., *ἑσώρῃων* *F.* — Sed quis, quaeso, quin haec statim in Herodotea *ἑνώρῃα*, *ῶρῃόμεν*, *ῶρῃων* mutanda sint, nunc dubitabit, quum nihil ineptius cogitari possit, quam ipso ab Herodoto statuere mox Ionicam, mox Atticam, mox aliam quandam positam esse formam?" Eadem est Dindorfii sententia,

nisi quod hic, cui non operae pretium videtur librariorum peccata perstringere, rem tamquam tritam satisque confessam tradit. Iam ut nostrum iudicium interponamus, vere existimasse Lhardyū nobis persuadetur, quem adeas praeterea p. 14. de form. contr. verb. in $\bar{\alpha}\bar{\omega}$ ex. Suspectat $\acute{\epsilon}\sigma\sigma\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$ I, 120. etiam Kruegerus, *Gr. Spr.* II, 1. p. 134. In hac tanta lectionum farragine multum haesisse editores, nescios, qui ex eadem bene se expedirent, non est cur mireris. Plurima innovavit secundum regulam, quam ipse sibi praescripsit Dindorfius. Olim Bekkerus, ut ex Lhardyi verbis modo citatis apparet, locos ab aperta depravatione nihil vindicaverat; nunc in labore emendandi docta ei profuit Lhardyi industria. Iam vero locos, qui in disceptationem cadunt, ut uno facile comprehendi possint conspectu, non absonum videtur adscribere. Sunt autem hi: I, 11. $\acute{\omega}\rho\alpha$ bis Wessel. Schwgh. Gsf. Matth. Bhr. Bkk. (2.). Dind. $\acute{\omega}\rho\alpha$ Bkk. (1.). — I, 87. $\acute{\omega}\rho\alpha$ o. edd. praeter Bkk. (1.). — I, 120. $\acute{\omega}\rho\acute{\epsilon}\sigma\mu\epsilon\nu$ Dind. probante Bredovio, $\acute{\epsilon}\sigma\sigma\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$ Bkk. (1.), $\acute{\epsilon}\omega\rho\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$ Gsf. Matth. Bhr., $\acute{\delta}\rho\acute{\epsilon}\sigma\mu\epsilon\nu$ Schaef., $\acute{\epsilon}\nu\omega\rho\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$ Bkk. (2.) auctore Lhardyo. — I, 123. $\acute{\epsilon}\nu\acute{\epsilon}\omega\rho\alpha$ Bkk. (1.) Matth. Bhr. Gsf. $\acute{\epsilon}\nu\acute{\omega}\rho\alpha$ Bkk. (2.) Dind. Bredov. Lhardy. — II, 106. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ vulg. Matth. Dind. Bredov., $\acute{\delta}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Koen. ad Gregor. Corinth. p. 190=407. Gsf. Bhr. Bkk. (1. 2.). Lhardy p. 9. cap. I. $\acute{\omega}\rho\omega\nu$ K. F. a. Lhardy p. 14. cap. II. $\acute{\omega}\rho\omega\nu$ P. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Ald. — II, 131. $\acute{\omega}\rho\acute{\epsilon}\sigma\mu\epsilon\nu$ o. edd., quod nescio quo pacto Bekkerus (2.) tulerit, quum id ad prius Lhardyi praeceptum aut in $\acute{\delta}\rho\acute{\epsilon}\sigma\mu\epsilon\nu$ aut in $\acute{\omega}\rho\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$ mutari oporteret, $\acute{\delta}\rho\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$ S. $\acute{\omega}\rho\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$ Lhardy p. 14. cap. II. — II, 148. $\acute{\delta}\rho\acute{\epsilon}\sigma\mu\epsilon\nu$ Gsf. Bkk. (1. 2.). Lhardy p. 9. cap. I. $\acute{\omega}\rho\acute{\epsilon}\sigma\mu\epsilon\nu$ Matth. Bhr. Dind. $\acute{\omega}\rho\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$ Lhardy p. 14. cap. II., $\acute{\delta}\rho\acute{\epsilon}\omega\mu\epsilon\nu$ S. F. $\acute{\delta}\rho\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$ K. P. — II, 150. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Gsf. Matth. Bhr. Dind. Bredov. $\acute{\delta}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Bkk. (1. 2.) Lhardy p. 9. cap. I. $\acute{\omega}\rho\omega\nu$. Lhardy cap. II. p. 14. — III, 53. $\acute{\epsilon}\nu\acute{\omega}\rho\alpha$ Dind. Bkk. (2.). Lhardy Bredov. $\acute{\epsilon}\nu\acute{\epsilon}\omega\rho\alpha$ (Ald. S. V. R. A. B. οὐκ ἔωρα M. K. P. F. b.) Gsf. Bhr. Matth. Bkk. (1.). — III, 118. $\pi\epsilon\rho\iota\acute{\omega}\rho\omega\nu$ Bkk. (2.) Lhardy (S. a. F.), $\pi\epsilon\rho\iota\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ reliqui. — IV, 3. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Gsf. alii cum Bredovio, $\acute{\omega}\rho\omega\nu$ Bkk. (2.) Lhardy (f. S. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ F.). — IV, 76. $\acute{\omega}\rho\alpha$ (F.) Gsf. Bhr. Bkk. (1.), $\acute{\omega}\rho\alpha$ vulg. Matth. Dind. Bkk. (2.). Bredov. Lhardy. — IV, 134. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Gsf. Bhr. Matth. Dind. Bredov. Bkk. (1.), $\acute{\omega}\rho\omega\nu$ Bkk. (2.) Lhardy ($\acute{\epsilon}\acute{\omega}\rho\omega\nu$ S. V. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ F.). — IV, 195. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ o. edd. cum Bredovio praeter Bkk. (2.), qui cum Lhardyo $\acute{\omega}\rho\omega\nu$ (S. V. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ F.) scripsit. — IV, 203. $\pi\epsilon\rho\iota\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ edd. cum Bred., $\pi\epsilon\rho\iota\acute{\omega}\rho\omega\nu$ Bkk. (2.) Lhardy (sic S.). — V, 29. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ vulg. (F.), $\acute{\omega}\rho\omega\nu$ Bkk. (2.) (S.) Lhardy. — V, 91. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Dind. Bredov., $\acute{\omega}\rho\omega\nu$ Bkk. (2.) Lhardy, $\acute{\epsilon}\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Bkk. (1.) Matth. Bhr. Wessel. Olim $\acute{\epsilon}\acute{\omega}\rho\omega\nu$ ($\acute{\epsilon}\acute{\sigma}\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ F. omis. S.). — VI, 79. $\acute{\omega}\rho\omega\nu$ n. var. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Dind. Bredov. — VII, 209. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Dind. Bredov. $\acute{\omega}\rho\omega\nu$ Bkk. (1. 2.) Lhardy cum reliq. — VII, 212. $\acute{\epsilon}\nu\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Dind. Bredov. $\acute{\epsilon}\nu\acute{\omega}\rho\omega\nu$ (M. S. P. K. F. c.) Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.), Lhardy ($\acute{\epsilon}\acute{\omega}\rho\omega\nu$ a. b. Ald.). — VIII, 37. $\acute{\alpha}\pi\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Gsf. Matth. Bhr. Bkk. (1.) Dind. Bredov., $\acute{\alpha}\pi\acute{\omega}\rho\omega\nu$ (S.) Bkk. (2.) Lhardy. — VIII, 38. $\acute{\omega}\rho\omega\nu$ Gsf. Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.) Lhardy, $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Dind. Bredov. — VIII, 55. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Dind. Bredov. $\acute{\omega}\rho\omega\nu$ Gsf. Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.) Lhardy id. VIII, 78. — VIII, 140. $\acute{\epsilon}\nu\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$ Dind. Bredov. $\acute{\epsilon}\nu\acute{\omega}\rho\omega\nu$ Gsf. Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.) Lhardy ($\acute{\epsilon}\nu\acute{\nu}\acute{\omega}\rho\omega\nu$ S.). — IX, 18. $\acute{\omega}\rho\epsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\nu$

Dind. Bredov. ὄρων Gsf. Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.) Lhardy (ἐώρων F.). — IX, 68. ὄρων Dind. Bredov., ὄρων (S. V.) Schaef. Gsf. Bhr. Matth. Bkk. (1. 2.) Lhardy (ἐώρων vulg.). — IX, 98. ὄρων Dind. Bredov. ὄρων Gsf. Matth. Bhr. Bkk. (1. 2.) Lhardy. — Aoristus verbi ὄραν ad regulam Atticam formatur. Itaque ἴδον grammaticis Ionismi Herodoto vel ipso amantioribus imputandum, id quod recte iam H. Apetzius ad V, 59. animadvertit. Quocum consentiunt Dindorfius, Lhardy p. 26. Bredov. p. 304 sq. Undecim olim locis Bekkerus formam homericam exhibuerat. Vetustissimi, ut videtur, usus est forma, quae in titulo Smyrnaeo C. I. Vol. II. N. 3328. comparet, ἐφείδε, de qua adeas Boeckhium l. c. — In plusquamperf. formis non passus est Herodotus augmentum; quare ὀπώπεε I, 68. V, 92. bis. VII, 208. ὀπώπεσαν VII, 125. scribenda sunt. Dindorfius, qui I, 68. V, 92. ὀπώπεε exaravit, VII, 208. ὀπώπεε, VII, 125. ὀπώπεσαν negligenter retinuit. Adminiculi instar addere placuit pauca Hippocratea. Exstant enim T. I. p. 39. ἐώρων, T. II. p. 329. K. ἐωρῶμεν, quae in ὄρων, ὄρῶμεν mutanda esse censeo. Huius verbi infinitivum activum quod attinet, eum a librariis vehementer vitiatum video. Nam modo ὄρην, ὄρην, modo ὄραν, ὄραν, modo e verborum in εῶ exeuntium ratione ὄρέειν fingunt, quorum solum ὄρην genuinum esse credimus, quod Menke (*d. Aphorismen des Hippokrates. Bremen 1844.*) p. 80. tacite correxit coll. Lhardy p. 2. adn. 2. de form. contr. verb. in αῶ ex. Mullach. Quaest. Democrit. spec. II. *Progr. du collège royal franç. Berl. 1842.* p. 25. Bredov. p. 379. Tali modo Dorienses vocales αε in η contrahunt. Plura vide apud Ahrens. de dialect. doric. p. 195. Haec dorica terminatio vindicanda videtur etiam aliis multis verbis, quae secundum vulgarem usum in α contrahuntur, veluti διψην I. p. 105. διαιτην p. 149. μελετην p. 154. πυριτην p. 461. θυμητην p. 476. ἐναριστην p. 730. θεωρητην T. II. p. 15. φοιτητην p. 88. ἀριστητην p. 88. et sexcenties. Itaque perperam vulgo legitur σιγαν I. p. 56. μελεταν p. 72. τολμαν p. 88. ἐπανερωταν p. 95. ἐρωταν p. 106. ὄραν p. 140. ὄρασθαι p. 189. διψαν p. 190. ὄραν p. 192. ἐρωταν p. 222. βιαν p. 290. χαλαν p. 373. ὀπταν p. 428. ἀποπλαναν p. 495. πλαδαν p. 543. ἀποτελενταν p. 544. τιμαν p. 563. φλοιδαν p. 609. etc. De ὄρη I. p. 123. (ὄρη I. p. 151. ter. p. 438. p. 719.), ὄρεει I. p. 569. 697., ὄρέομεν I. p. 423., ὄρέουσαν II. p. 300.*), ὄρέων I. p. 127. 611., ὄρέοντος I. p. 438., ὄρέοντες I. p. 355., ὄρεομένω all. melius iudicari posset, si e fontibus limpidioribus accuratior textus notitia emanasset. Ut vero res sese habet, vel novissimi editores ut Littré parum anxie in libris excutiendis versati sunt. Sic Gallus ille, quem modo nominavi, cui prae ceteris ad exquisitos codd. Pariss. fontes aspirare licuit, non nisi codd. solet generatim annumerare, fraudum incuriosus neque ex intemeratis librorum vestigiis verum indagare bene sciens. Kuehnus autem multum abest, ut Hippocrateum sermonem ab inveteratis maculis vindicaverit, ut vel novas insipienter asperserit. Ut uno tantum verbi

*) ὄρέων Dorienses usurpant. Eadem est Iadis consuetudo. cf. Ahrens. de dial. doric. p. 311. Lhardy p. 24. de form. contr. verb. in αῶ ex.

veas, alii multi loci faciunt, quos inspicias velim apud Bredovium. Neque iusta augmenti sedes est in imperf. et aorist. I. act. huius verbi. cf. Lhardy p. 31. Bredov. p. 296 sq. Itaque Gsf. Bhr. Matth. Dind. Bkk. (2.) recte sanarunt locos, qui ab hac scribendi norma perperam abhorrent. Olim Schaefer. Bkk. (1.) V, 89. IX, 8. ἄκουσαν. — In verbo ἐργάζεσθαι omittendum esse augmentum iam nunc nihil ambigitur; conf. Bredov. p. 301 sq. Lhardy p. 10. p. 17 sq. Dind. comment. p. XXII. Bekkeri (1.) errores iure castigavit Lhardy, cuius ille auctoritate permotus locis a se turbatis nunc suam adhibuit medicinam. Bhr. I, 123. κατειργασμένον, praecedente Gsf. I, 185. εἰργάζετο o. edd. praeter Dind. Bkk. (2.). Itaque non tentandum videtur Hippocrateum ἐργασμένη II, p. 325. K. Legitur ἐργάσατο in C. I. II. n. 2984., ubi Boeckhiius adscripsit: „possis et εἰργάσατο legere, E pro EI sumpto“, et n. 3270. exstat ἡργασμένος, de quo Boeckhiius haec: „ἡργασμένος pro εἰργ. non impugnandum esse docent similia alibi exempla n. 162. ἡργάζετο. n. 456. ἐξηργήσατο, ubi mirum alterum η.“ — Eiusdem generis sunt verba Herodotea ἔργειν et ἐργύνναι pro εἰργειν et εἰργύνναι; cf. Lhardy p. 11. Bredov. p. 301. Dindorfius, qui comment. p. XXI sq. ἐξεἰργον, κατεἰργάζαν, in suspicionem iure vocavit, V, 22. ἐξεἰργον corrigere neglexit. Scribendum igitur est ἐξεργον V, 22. (sic solus Bkk. (1. 2.)) et κάτεργάζαν (edd. praeter Bkk. (2.) κατέργάζαν). ἢ quod remansit etiam in ἀπειργουσα IX, 68. (sic Matth. Bhr. Bkk. (1.)) recte expulerunt Dind. Bkk. (2.), favente Lhardy, qui IV, 69. κατεργυνύσι emendat, quod a Dind. Bkk. (2.) receptum est, coll. Bredov. p. 402. — ἐνεργμένων IV, 190., quod Lhardy p. 12. mutare non audeat, iure damnatur a Bredov. p. 305. Nam omnibus ceteris temporibus ἰ locum obtinet, III, 118. ἀνείργας, III, 87. ἐξείργαντα. II, 96. περιείρουνσι; Bredovius offenditur Hippocrateo συνήρκασι (de morb. sacr. sect. III, p. 305 sq. T. I. p. 599. K.), quod in συνείρκασι mutandum censet, cuius ad iudicium accedo. — Verbum εἶαν secundum regulam, quam sibi constituit Herodotus, cf. Lhardy p. 12 sq., augmento caret, coll. Bredov. p. 302. Dind. comment. p. XXII. Sed in verbo ἔχειν exceptis formis iteratis augmentum ubique revocandum esse feliciter iidem viri clarissimi exposuerunt (Lhardy p. 13 sq. Bredov. p. 303 sq.). Olim editores res suas male gesserunt. Etenim neque Schaeferus, Matth., Bhr., neque Bkk. (1.) instrumentorum numero quamquam idoneo salutariter usi sunt. Itaque ἔχον, ἔχε et εἶχον, εἶχε promiscue scripserunt, licet εἶχον, εἶχε librorum praestantissimorum auctoritate ac pondere commendaretur. ἔχον et ἔχε recte expunxerunt Bkk. (2.), Dind., nisi quod hic nescio qua de causa ἔχον V, 73. reliquit. — Ad scripturam εἵλκετο II, 125. pro vulg. ἔλκετο vestigia codd. S. V. R. Paris. et Ald. ducunt. Illud legitur apud Matth. Bkk. (2.) Dind. cf. Lhardy p. 16. Bredov. p. 303. ἀνελευσμένας IX, 98., quam formam omnes codices annunt, cum Bredovio in ἀνελεικ. mutandam esse iudico. Lhardy p. 16. augmentum addere non audeat, quamquam, cur omissum sit, nullam se rationem afferre posse confitetur. Nullum video editorem ἀνελεικ. exarandum curavisse. — Porro formis huc spectantibus verborum ἐπέσθαι et περιέπειν augmentum vindicandum est

cf. Lhardy p. 16. Bredov. p. 303. Quod recte recepit Dindorfius cum Bekkero (2.) Matth. et Bhr. augmentum modo posuerunt modo abiecerunt. περιέφθησαν autem VI, 15. VIII, 27. unice probari posse commonstravere Lhardy p. 12. Bredov. p. 303. — ἐξηγέσθη, quod Bhr. Bkk. (1.) Dind. I, 34. et Matth. Bhr. Bkk. (1.) Dind. I, 209. scripserunt, vitiosum est, pro quo ἐξηγέσθη, quod Bkk. (2.) dedit, legendum est. conf. Lhardy p. 18. Bredov. p. 300. — De augmento verbi ἐλάυνειν recte iam disputavit H. Apetzius ad VII, 20., quocum consentiunt Lhardy p. 19. Bredov. p. 299. Bkk. (2.) vitia a Lhardyo monstrata in editione altera curavit. — De ἐλευθεροῦν Lhardy p. 20. adscripsit haec: „quamquam etiam in hoc verbo ubique augmentum restituendum esse censeo, cui sententiae cod. S. favere videtur, tamen ante corrigere non audeam, quam codices accuratius collati erunt.” At vero quum I, 95. ἡλευθερώθησαν omnium librorum suffragatione nitatur, et cod. S. ἡλευθερώθη II, 135. et ἡλευθέρωσαν VI, 123. exhibeat, augmentum etiam reliquis locis I, 127. V, 46. V, 62. restitui malo cum Bredovio p. 300. quam omitti. Restituerunt Bekk. (2.) et Dindorfius. Mederi locis nec Matthiae nec Baehrius ausus est. — Cum augmento scribendae sunt formae verbi ἐπέλυσθαι, cf. Lhardy p. 20. Bredov. p. 300. Valet idem ad verbum ἐράν, cf. Lhardy. Bredov. II, cc. Quinque enim codices augmentum praebent VI, 28. VI, 43. ἡπείλετο, VII, 192. VIII, 18. IX, 11. ἡπέλοντο. Ter negligitur augmentum ab aliis libris supeditaturque a codicibus melioris notae, inter quos S. V. reperiuntur, IV, 98. IV, 135. IV, 133. Obtemperandum est libris S. V., quos auctores secuti sunt Dind. Bkk. (2.); vulgata exstat apud Matth. Bhr. Bkk. (1.). In formis verbi ἐράν posuit ubique augmentum Dindorfius, quod idem fecit Bkk. (2.) edoctus a Lhardyo. Vulgata repetita est a Matth. et Bhr. — ἡρόμωτο VI, 22. cum Wesselingio revocari iubet Lhardy p. 20., quae scriptura probatur etiam Bredovio p. 300. atque recepta est a Bkk. (2.) et Dind. ἐρόμωτο Gsf. Matth. Bhr. Schwghs. Bkk. (1.). — Jure incursabis in Dindorfium, qui VII, 21. προητοιμάζετο et VIII, 24. προητοιμάσατο dedit, quorum non nisi προητοιμάσατο Herodoteum esse cum Bredovio p. 298. censeo. In medio rem reliquit Lhardy p. 21. — ἦψε I, 48. et ἦψησε I, 119. Dindorfius suo ipse periculo invexit pro ἔψε et ἔψησε. Atqui I, 188. ἀπεψημένον nullam ei creavit molestiam. Vix spero huius conatus veniam viro doctissimo aequos censores concessuros esse. In vulgata ἔψησε acquiescendum esse iudicat Bredovius p. 298., ἔψε autem non ab omni parte a mendae suspicione esse liberum legendumque ἔψε, cf. p. 369. Lhardyo nulla corruptionis suspicio orta est p. 21., neque equidem quidquam turbare ausim. ἔψε formae firmandae erunt fortasse loci Hippocratei. Nam Cous ille adamasse videtur ἐψεῖν, cuius contracti verbi vel plurima vestigia reperiuntur, veluti I. p. 473. καθεψοῦσα (fortasse scribendum κατεψοῦσα*), p. 691. ἐψῶνται, ἐψῶντα (lege ἐψοῦντα vel ἔψοντα), p. 699.

*) Menke (d. Aphorism. des Hippokrates) in talibus tenues litteras pro aspiratis revocavit atque ξον pro συν scripsit.

συνεψείν (lege ξυνεψείν). p. 728. ξυνεψοῖ, II. p. 41. ἐψείν id. p. 98. — p. 242. ἐψῶν
 bis id. p. 246. — p. 271. ἐψείν bis. p. 285. ἐψῶν. p. 321. ἐψείν. ἐψῶν. p. 323. ἐψῶν.
 id. p. 324. all. — Quamquam vulg. I. p. 536. ἔψειν bis, p. 538. ἐψόμενον et ἐψόμενα,
 p. 539. ἀφέψεσθαι (lege ἀπέψεσθαι), p. 577. ἐψομένου. p. 578. ἐψομένων. p. 676. ἔψη-
 ται. II. p. 98. ἔψε. p. 241. ἔψοντα. p. 315. ἔψεται, ἔψει, ἔψε all. — Sed II. p. 77. ἀφε-
 ψημένον (leg. ἀπεψημένον) exstat, quocirca I. p. 590. καθήψησαν in καθέψησαν vel
 potius κατέψησαν mutandum videtur. — Kruegerus (*Gr. Spr.* I, 1, p. 164.) unde rescii-
 verit Herodotum ἠψημαί I, 188. ἠψήθη IV, 61. dixisse, equidem non intelligo; nam
 ibi ἀπεψημένον et ἔψηθη leguntur*). — Optimo tuentur iure Lhardy p. 22. Bredov.
 p. 299 sq. augmentum verbi φέρειν, quod recte posuerunt Dind. Bkk. (2.). Fugit
 Lhardyanam ἀρρίβειαν locus V, 99. συνδιήρικαν. Dindorfius II, 121. libris *S. V.*
 auctoribus ἀνηρείχθαι scripsit. Vulg. exstat ἀνερείχθη, sic Bkk. (1.), ἀνερείχθαι Schae-
 f. Schwgh. Gsf. Matth. Bhr., ἀνηρείχθη Bkk. (2.). Lhardy pro ἀνηρείχθη scribi mavult
 ἀνενηρείχθαι, ita ut infinitivus perf. a particula ὡς dependeat, quam dicendi rationem
 Herodoto acceptam locis ex eodem collatis comprobare studet p. 22. Hanc quidem
 lectionem, ut recte animadvertit Lhardy, commendare videntur codd. *S. V.*, quam-
 quam ἀνηρείχθαι corruptum esse reliquorum locorum similitudo docet. Ceterum etiam
 ἀνηρείχθη ferri posse nemo negabit. Sed ἐξενηρηγμένος IX, 72., quod dedit Dindor-
 fius, ab indoctis librariis profectum est, id quod alia inoffensa et indubitata ἐσενηρη-
 χθαι IX, 41. κατενηρηγμένην II, 12. ἐξενηρηγμένα VIII, 37. luculenter testantur. So-
 lus Bkk. (2.) suadente Lhardyo ἐξενηρηγμένος correxit. — Olim editores ἀπειλόμεθα
 V, 91., quod Dind. et Bkk. (2.) in ἀπειλόμεθα recte mutarunt; cf. Lhardy p. 17. Bre-
 dov. p. 306. — Perperam scriptum exstat in veteribus exemplaribus VIII, 131. ἐγείρατε
 et ἐξεγέροθη I, 209. Dindorfius, qui ἠγείρατε correxit, non, ut boni medici est, ἐξεγέροθη
 sanavit; cf. Lhardy. p. 18. Bred. p. 300. — Vulgo olim legebantur hic illic formae istae
 Homericæ ἦεν, ἦε, ἔην, quas unus alterve codex praebet, sed eas ex epicis scriptoribus a
 librariis perverso epicarum formarum studio illatas esse Herodoto editores mox intellexe-
 runt. Iusserat eas extirpari iam Struvius, quaest. spec. I. adn. p. 20. p. 37. Illius vero
 ἔην molesta quaedam hereditas vel ad Bekkerum (1.) venit, VII, 143., qui nunc eandem
 repudiavit; cf. Lhardy. p. 22 sq. Bredov. p. 403 sqq. In simplici verbo ἔσαν legitimam
 formam esse, in compositis penultimam producendam esse existimat Lhardy p. 23.
 Multo mihi probabilius Bredovius p. 405 sq. videtur his de formis disputasse. Dissertit
 enim p. 406. hunc in modum: „Nam praeterquam quod nulla iusta appareat causa,
 cur simplicis aliam quam compositorum fuisse scripturam statuamus, neque apparet,
 cur Herodotus prosa oratione usus poeticum ἔσαν, apud Homerum, Pindarum, Theo-
 critum poetas obvium, admisisse censendus sit, etiam codices Mss. alii, ubi alii ad
 poeticum ἔσαν aberrarunt, verum ἦσαν servant, ita ut nullo fere loco scriptura ἔσαν

*) Cf. tamen Krueger. II, 1. p. 121.

omnium librorum auctoritate muniatur, sed ἦσαν plerumque, si quidem silentium col-
latorum pro consensu habendum est. Atque in Homeri carminibus non solum simplex
ἔσαν poetice per ē scriptum invenitur, sed etiam composita ἄπεσαν, ἔνεσαν, ἔπεσαν,
πάρεσαν, quam compositorum scripturam ab Herodotea dialecto fuisse alienam omnes
et scribae et editores haud obscure significarunt, et ipsa Herodoti dicendi ratio evin-
cit. Ut igitur Herodotus non ἔσαν pro ἦσαν ex sua dialecti ratione dixit, sic neque
ἔσαν pro ἦσαν, — coll. p. 408. Krueger. II, 1. a. 9. p. 98. ed. II. Corrigendi fortu-
nam passim expertus est H. Apetzius (ad I, 31.), verum circa paucos locos substitit.
Neque ultra vulgatam progredi ausus est Dindorfius. Constanter Bekkerus (1. 2.) in
simplici verbo ἔσαν scripsit, in compositis ἦσαν. Illud vero περιέασαν, quod in cod.
S. exstat IX, 31., dum reliqui libri περιέσαν exhibent, manifeste vitiosum est corri-
gendumque περιῆσαν, quod Dind. Bkk. (2.) posuerunt. Lhardyo quidem p. 23. περι-
έασαν verior forma videtur, malle se autem corrigere ait περιῆσαν, quum tricies con-
tracta forma legatur, soluta vero semel et in uno codice. Innuere video Bredovium
p. 404. Hippocratem aliosque recentiores Iones prosae orationis poeticum ἔη sibi sum-
sisse videri. Hoc nego. Namque tot loci Hippocratei ἦ optimorum librorum consensu
praebent, ut ἔη probare nefas duxeris. Vide modo Menke (*d. Aphorism. des Hippo-
krates*) p. 2. 4. 9. 15. 16. 17. 20. 22. 31. 33. 34. 37. 39. 40. 43. 57. 80. 81. 82. 83. Ita-
que ἔη, qua forma vulgatam scaterere vel primus aspectus docebit, ubique in ἦ corri-
gendum videtur. — ἐρωτεύμενον I, 86., quod apud Matth. Bhr. Bkk. (1.) legitur,
nullius fidei esse satis docuit Lhardy p. 24., ἐρωτεύμενον scripserunt Dind. Bkk. (2.).
Emendavit Lhardy p. 21. de form. contr. ἐρωτώμενον. Pari modo ἐπειρησομένους
I, 174. pro vulg. ἐπερησ., quod vel Dindorfius reliquit, scribendum est. Sic Bkk. (2.)
monente Lhardyo p. 24. coll. Bredov. p. 148. — ἰ porro vindicandum est formis ἐν-
επιξάμενος II, 95. διεξιλλίσσουσι IV, 67. Corrigendi onus non sustinuit Dindorfius,
vulgatam loco movit Bekkerus (2.). — ἔοικε formam, quum toties reperiat, tacentibus
de altera οἴκε codicibus, non facile ab Herodoto abiudicari posse arbitratur Lhardy
p. 24. Tali autem modo variatam esse scripturam a nostro vix facile tibi persuadeas.
Itaque οἴκε, οἰκός, οἰκνῖα etc. formas solas Herodoteas esse Eustathii quoque testi-
monio ad Hom. Od. XII, 79. p. 1714. confirmatas contendo. Idem sentiunt Bredov.
p. 194 sq. Dindorf. Ind. s. v. coll. Schwgh. Lexic. Herodot. T. I. p. 186. Bekk. (2.) a
vulgata ideo non recessit, quod Lhardy viderat οἴκε etc. addubitantem. Utrum ean-
dem dicendi rationem atque Herodotus persecutus fuerit Hippocrates, quominus recte
verequae explanetur, iniqua obstat librorum sors. Kuehnus quidem, qui in rebus cri-
ticis nihil laborat, ἔοικε etc. ad multiplicis corruptionis exemplaria scribit. — Ut ἔοικε
etc., ita ἐλώθασι, ἐλώθεσαν librorum sunt pro genuinis Herodoteis ἐώθασι, ἐώθε-
σαν; cf. Bredov. p. 302. Lhardy p. 12 sq. Dindorf. Ind. s. v. Apud Hippocratem com-
munis forma in vulgata legitur, neque ex varietate lectionum, quas Littré negligenter

consarcinavit, textui multum praesidii paratur. Atqui Menke suo ipse imperio εἰωθε(ν) apud Hippocratem expunxit (*d. Aphorism.* p. 10. 13. 27.).

Quam emendandi rationem si quis usu commendari dixerit, is οἶκε, οἰκός alia Hippocrati restituenda esse profitebitur. Assentior Bredovio p. 318. augmentum verbi ὀδοιπορέειν damnanti, atque videndum verene dixerit Hippocrates T. II. p. 102. ὠδοιπόρησεν. In contrariam abiit sententiam Lhardy p. 25., cuius ex auctoritate Bkk. (2.) IV, 110. IV, 116. VIII, 129. augmentum praefixit, quod a Dindorfio quoque receptum video. Recte tamen iidem ἀπώμοσε VI, 65. ἀπώνητο I, 168. ὀπλισμένοι VII, 79. ὀπτησε I, 119. ὄρυσσον II, 150. (ὄρυσσον Gsf. Bhr. Bkk. (1.)); cf. Lhardy. p. 25 sq. Bredov. p. 306 sq. Merito a Dind. et Bkk. (2.) non auditi sunt libri *S. K. V. F.*, qui ὀρχήσατο, ὀρχέετο, ἀπορχήσατο vel ipsi male constantes praebent, cf. Bredov. p. 307. Lhardy p. 27. — ὄφελον I, 111. (falsus est Lhardy p. 27. citans I, 113.), quod librorum *S. V.* auctoritate nititur cuiusque testes III, 65. *S. c.* collaudantur, solum Herodoteum esse credimus Lhardy p. 27. coll. Krueger. (*Gr. Spr.* II, 1. p. 136.). Vulgatum ὄφελον pluribus defendere conatus est Bredovius p. 308., non tamen ita, ut ad suum me ille iudicium avocare possit. Dind. Bkk. (2.) ὄφελον exararunt. — Ad formarum ἔψε I, 48. ἐνείχε I, 118. similitudinem Baehrius VIII, 26. ὄφλες Hérodoto vindicavit. Egrege fallitur. Nam quum ἐνείχε et fortasse ἔψε scribi oporteat, tum ὄφλε amplissimos testes habet. Hoc recte Dind. Bkk. (1. 2.) scripserunt; cf. Lhardy. p. 27. Bredov. p. 307. Krueger. *Gr. Spr.* II, 1. p. 136. — Integrum reliquit Lhardy p. 27., utrum ὀχέετο I, 31. an ὠχέετο (sic *c. e.*) rectius fingatur. Illud quidem vulgo et apud Matth. Bhr. Bkk. (1.) legitur, ὠχέετο Dind. Bkk. (2.) receperunt, quibus assentior. Eadem est Bredovii sententia p. 306.

Pro ἐξόγκωτο VI, 125., quod cum *S.* olim Bkk. (1.) edidit, et pro ἐξογκωμένοι VI, 126., quod idem scripsit, rescribendum est ἐξώγκωτο, ἐξωγκωμένοι, quas formas editiones Dind. et Bkk. (2.) praebent. In iisdem suspectum illud ἐξόγκωσε IV, 154. expulsum refictumque est ἐξώγκωσε. Merito etiam προσορέγοντο VII, 6. loco motum est a Matth. Dind. Bkk. (2.), qui duce Wesselingio προσωρέγοντο emendarunt; conf. Lhardy. p. 27. Bredov. p. 306. — Quod in verbo ὑποπτεύειν librarii augmentum appinixerunt, neutiquam ferendum est; cf. Lhardy. p. 12. p. 27 sq. Bredov. p. 317. Quid rei agatur quum Dindorfius non perspexerit, perperam ubique augmentum posuit; male docti etiam Matth. Bhr. III, 44. ὑπόπτεισε et III, 68. 70. VI, 129. ὑπόπτεισε, ὑπόπτεινον, ὑπόπτεισε scripserunt. — Cum Bredovio p. 317. ἐπιόρκησε IV, 68. legitimum duco; ἐπιώρκησε praefert Lhardy idque Dind. Bkk. (2.) exararunt. — Verborum a diphthongo οἰ inductorum rationem quum Bredov. p. 311 sq. Lhardy p. 28 sq. perdiligenter scrutati sint, altioris quaestionis labore supersedere possumus. Sufficit monuisse I, 157. Dindorfium ὄχετο male tuitum esse. οἰ diphthongum servasse etiam Dorienses nos edocuit Ahrens. de dial. dor. p. 286. coll. Krueg. *Gr. Spr.* II, 1. p. 83. Neque augetur οἰ apud Hippocratem, conf. I. p. 23. διοικεῖτο; quare vehementer dubito,

παρωχημένος I. p. 15. *ῥήθησαν* I. p. 39. *ἀνώδην* II. p. 30., alia, quin recte sese habeant. — *ἀνοιξα*, *ἀνοιξε*, *ἀνοιξαν*, quae Herodoto iure vindicantur, cf. Lhardy. p. 29. Bredov. p. 314., apud Hippocratem non leguntur. Namque hic ex Atticorum more dixit *ἀνεόρασιν* I. p. 488. *ἀνέωξε* I. p. 693. *ἀνεόρασι* II. p. 337. all. — Verborum cum *α* incipientium, quod genus in *ἀγειν* et aliis, quae poetis tantum cum Herodoto communia dicuntur, supra annotavimus, augmentum legitimum esse nunc non ambigitur. Quam ob rem Dind. Bkk. (2.) *ἠγάλλετο* IX, 109. vel contra fidem librorum *P. S. V. F.* bene receperunt. Dindorfius autem I, 21. *ἐξεργέλθη* male scripsit, quod nisi typhothetis male lippis, quum ceteris locis augmentum scriptum exstet, excidisse credideris, suae ipse levitatis culpam sustineat vir doctissimus. Apud Dorienses quidem *α* verbi *ἀγγέλλειν* in *ᾱ* producitur; cf. Ahrens. de dial. dor. p. 299. Iure carperis etiam Dindorfium, quod I, 22. *προαγόρευε* cum reliquis editoribus praeter Bekkerum (2.) exaravit, dum IX, 89. *ἐξηγόρευε* recte scribit. Recte tamen ille *συνήλισε* I, 125., cui favet Bredovius p. 292. Haec tamen forma Lhardy non habet defensorem. Is enim alicubi mendum haerere persuasum habet, cui quam facillime medela paretur, si pro *συνάλισε καὶ ἀνέπεισε*, ut vulgo legitur, scribatur *συναλίσας ἀνέπεισε*, vel *συναλίσας καὶ ἀνέπεισε*. Neutro me fateor adduci ut credam. Obtinuisse autem augmenti omissionem in perfectis huius verbi temporibus inter Lhardy p. 33. et Bredovium p. 292. nihil est controversiae. Vestigia codicum, ubi augmentum harum formarum frustra quaeras, si sapienter persecutus esset Dindorfius, IV, 118. V, 15. VII, 172. VII, 208. augmentum non inculcasset. Falsum, ut videtur, habuit cum forma *ἠλίσκετο* II, 174., quod recte pro *ἄλίσκετο* cum Bkk. (2.) refixit. — In compositis verbi *ἀλλάσσειν* quum, quod augmentum attinet, magna sit librorum discrepantia, nihil liquido pronuntiare audet Lhardy p. 33 sq. Eucleate Bredovius p. 293 sq., cuius verba adscribere iuvat: „Porro *ἀπήλλαξε* I, 16. V, 63. VIII, 68. *κατήλλαξαν* V, 28. 95. bis. *ἀπηλλάχθησαν* VIII, 18. *ἠλλακτο* II, 26. *ἀπηλλαγμένον* I, 60., quae omnia quum istis in locis ex fide omnium librorum recte posita esse videantur, tamen II, 144. *ἀπαλλαγμένους* vulgatum est, ubi quidem codd. *S. V.* *ἀπηλλαγμ.* praebent; et II, 167. *ἀπαλλαγμένους* omnes praebuisse videntur, neque aliter nostris in editionibus habetur. Verumtamen nulla mihi quidem iusta causa apparet, cur illic *ἀπηλλαγμένον* hic *ἀπαλλαγμένους* apud unum eundemque Herodotum tolerari posse dicamus, nulla, cur non etiam hic *ἀπηλλαγμένους* utrobique rescribamus. Et vulgata *ἀπαλλάχθη* II, 152. *ἀπαλλάχθησαν* VI, 40. ex analogia supra positi *ἀπηλλάχθησαν* mutanda esse censeo; quod *ἀπηλλάχθησαν* V, 65. iam ab Ald. Wessel. aliis pro *ἀπαλλάχθησαν* nunc cum codd. *S. V. F.* male vulgato receptum erat, et VI, 45. *ἀπηλλάχθη* cod. *S.* et alii habent pro *ἀπαλλάχθη* nunc vulgato. Sed in imperfecto tempore *ἀπαλλάσσειτο*, *καταλλάσσειτο* nunc ubique nostris in exemplaribus hoc verbum sine augmento scriptum cernitur, et duobus tantum in locis pro sic vulgatis contraria e solo cod. *S.* enotantur: III, 4. *ἀπαλλάσσειτο* vulg. *ἀπηλλ. S.* VIII, 75. *ἀπαλλάσσειτο* vulg. *ἀπηλλ. S.* — Sed I, 17. *ἀπαλλάσσειτο*, cf. 61. bis. 82.

82. 152. III, 25. 56. IV, 78. 156. 164. 203. V, 34. 51. 64. 65. 75. 101. VI, 86. 108. ἀπαλλάσσοντο vulg. VII, 142. 210. 219. VIII, 114. 121. 130. 137. 144. IX, 12. 47. 49. 52. 55. 77. 80. Quibus omnibus in locis quum nullum augmenti vestigium appareat, atque ut duobus quibusdam in locis pro imperfecto praesens tempus quosdam codices e causa omnibus nota substituuisse vidimus, sic II, 139. pro vulgato ἀπαλλάσσεται in Aldin. et codd. S. F. c. d. ἀπαλλάσσετο habeatur, necesse esse videtur, ut hoc in tempore atque hac in notione suo iure Herodotum augmentum omisisse statuamus." Dindorfius, qui in tempore imperfecto augmentum deleri iussit delendumque curavit, VIII, 75. ἀπηλλάσσετο haud intelligenter scripsit. Bkk. (2.) iudicio Lhardyi aliquantum oneratus a vulgata recedere religioni duxit. Dorienses autem a verbi ἀλλάττειν neglecto augmento in \bar{a} producere tradit Ahrens. de dial. dor. p. 299. Apud Hippocratem quidem nihil sane eiusmodi legisse videor; obtinuit enim vulgo augmentum, cuius necessitatis nec equidem suasor sum neque dissuasor. — Auctore Lhardyo p. 34. ἡνδροποδισμένους II, 119. correxit Bkk. (2.), quod idem scripsit Dindorfius. Perperam ἀνδρο. Matth. Bhr. Bkk. (1.); cf. Bredov. p. 295 sq. — De verbi ἀνδροῦσθαι augmento non statui posse existimat Lhardy p. 34., quum ter legatur et semel quidem cum augmento ἡνδρώθη IV, 155., bis sine augmento ἀνδρώθη III, 3. ἐξανδρωμένον II, 64. („an ἐξανδρεύμενον? cf. I, 123. Κύρω δὲ ἀνδρευμένω κ. τ. λ. Lhardy"). Etsi de ἡνδρώθη III, 3. nulli, ut videtur, codices loquuntur, dubium tamen vix erit eligendi cui detur potestas, quin hoc praeferat alteri ἀνδρώθη. Habet etiam Bredovium p. 295. ἡνδρώθη laudatorem. Numne ἐξανδρεύμενον, quod II, 64. Lhardy suspicatus est, omnes veritatis numeros ac vim habeat, viderint alii. Hoc saltem qui vel sine comparatione illius loci spectaret, non diceret sensu cassum. — ἦνετο, quod vulgo I, 189. VIII, 71. legitur, profectum esse autumat Lhardy p. 35. a scribarum conatu orationi Herodoteae epicas formas obrudendi. Accedere, quod, si verbo ἀνεσθαι usus esset Herodotus, non ἦνετο dixisset ille, sed ἀνετο. Praefert igitur scripturam a cod. S. aliis praebitam ἦνέτο, quam adoptavisse video Bekkerum (2.). Cuius iudicium perbene confirmatur usu Herodoteo; nam nostro nonnisi ἀνύειν usu venit. Hac eadem coniectura facile ducimur ad suspicandum ἀνομένω VII, 20. (S. ἀναισιμομένω, b. ἀνυμένω) depravatum esse ex ἀννομένω. Bredov. p. 297. ἦνετο tacite adscripsit. — ἦντιάζον I, 166., quod emendarunt Lhardy p. 35. Bredov. p. 295. scripsitque praeter Bekkerum (2.) nemo, probatur mihi et probabitur iis qui intelligunt. Bene revocavit Dindorfius augmentum verbi ἀπειλέειν excepto tempore perfecto pass. ἀπειλημένον II, 141., quippe cuius sit alia ratio. Idem existimat Bredov. p. 295. Lhardy autem p. 36. non ante corrigere audeat, quam paulo accuratorem codicum collationem habeamus. Quamquam et ipse fatetur nullam se videre causam, cur hae formae augmento careant. Plurima sanavit Bkk. (2.), sed ἀπέλλεον III, 77. ἀπέλλεε IV, 81. VI, 37. VI, 75. scripta reliquit. — Vulgo ἀρέσκετο IX, 66. a Bekk. (2.) et Dindorfio in ἠρέσκετο recte mutatum est; iidem ἠριθμέετο pro vitioso ἀριθμέετο VI, 11. scripserunt. cf. Lhardy. p. 36. Bredov. p. 295. — Ut ἀμιένης

I, 86. ἐπαμμένα I, 199. ἀπαμμένους II, 121. ἐναμμένοι VII, 69. ἐπαμμένους VIII, 105. neque minus ἄφθῃ, ἄψατο I, 19. ἄπτοντο, ἀντάπτοντο III, 137. ἄπτοντο V, 18. 92. VI, 70. VII, 125. et in alteram partem ἐπήψαν I, 176. συνήπτο VI, 93. VII, 158. munita esse videntur, ita neque ἀρμυοσμένον II, 124. 148. συναρμυοσμένων I, 163. ἀρμυοσται III, 137. neque ἡρμόσατο V, 32. improbanda sunt. cf. Bredov. p. 292. et p. 294. — Plerique editores II, 45. κατάρχοντο exararunt, recte a Bkk. (2.) in κατήρχοντο mutatum. Dind. vulgatam recepit, sed V, 51. VI, 75., ubi vulg. ἀρχετο exstat, ἡρχετο correxit cum Bkk. (2.). Cod. S. utrobique praesens tempus praebet, quod Lhardy p. 37. ponendum censet, nisi ἡρχετο scribere malis; cf. Bredov. p. 294 sq. ἄρξατο doricum est, cf. Ahrens. de dial. dor. p. 299. — ἡσπάζοντο I, 122. quin recte dederint Bkk. (2.) Dind., nemo dubitabit; cf. Lhardy. p. 37. Bredov. p. 295. Contra speciose se tuetur ἐξαιρέθησαν VII, 106., quod pro ἐξήρ. vulg. emendarunt Lhardy p. 38. Bredov. p. 309. Id solus Bkk. (2.) posuit. ἐπήρουντο IV, 130. ἐξήρετο VI, 133. ab indole sermonis Herodotei abhorrere et in ἐπηείρουντο, ἐξηείρουντο mutanda esse perbene videntur Lhardy p. 38. Bredov. p. 193. et p. 298. Nam ἀείρειν neque αἰρειν quum noster dixerit, ex deformitate has formas in integritatem vindicatas esse nemo negabit, coll. Lobeck. Ῥηματικ. p. 138. — In omittendo verbi αἰτέειν et composit. augmento editores perstiterunt, neque dubium est αἰσθετο VII, 220., quod pro ἡσθετο Lhardy p. 39. Bredov. p. 310. scribi iubent, quin existimantium arbitrio probetur. Editorum nemo αἰσθετο correxit. — Optime etiam stat Bredovii p. 310. et Lhardyi p. 7. emendatio προαυδέατο I, 61., qua vitiosum προηδέατο, quod vel Dind. et Bkk. (2.) scriptum reliquerunt, expulerunt; vide supra. — In verbis cum $\bar{a}\bar{v}$ diphthongo incipientibus magna licet sit librorum in utramque partem fluctuatio, tamen augmentum tolli praestat; cf. Bredov. p. 310. Lhardy p. 39. aliis curam decernendi relinquit. αὔδα II, 57. Bkk. (1. 2.) scripsit, perperam a Matth. Bhr. Dind. in ηὔδα mutatum. Nec melius ferendum est ηὔδαξατο V, 51., quod custodivere omnes editores. Repone porro cum Bredovio ἐξάνηνε pro vulg. ἐξήνηνε IV, 173., αὔξον VIII, 30. IX, 31., αὔξηντο V, 78. — αὔξετο recepit Dind. VI, 63., qui ηὔξάνετο V, 92. (F. vulg.) immerito pro αὔξάνετο (S. V. Gsf.) scripsit. Recte tamen hic cum Bkk. (1. 2.) praeceunte Gaisfordio αὐτομόλησε III, 160. pro mendoso ἠὐτομόλησε, quod apud Wessel. Bhr. Matth. legitur. Diphthongum $\bar{a}\bar{v}$, $\bar{a}\bar{i}$, $\bar{e}\bar{v}$ et $\bar{o}\bar{v}$ in doricis quoque exemplis servandam esse tradit Ahrens. de dial. dor. p. 299. Ex severiore Atticismo fluxerunt ηὔρεν, ηὔλησε, ηὔρέθη, quae formae in titulo Marm. Par. C. I. Vol. I. n. 2374. comparent.

Haec in praesens sufficiant. Consulto omisimus verba, quorum de augmento inter omnes satis constat, ne in repetendis quae alii affatim exornarunt oleum videamur et operam perdidisse.